

Justitsministeren (Rump): Den Del af det foreliggende Lovforslag, som vedrører Justitsministeriet, er paa alle Punkter Resultatet af en Overenskomst mellem mig og Folketinget, og jeg kan derfor i det hele taget anbefale det til usorandret Vedtagelse af dette Ting. — Nu med Hensyn til en enkelt Post skal jeg gøre en kort Bemærkning, det er til Post Q, Udgifter i Anledning af tilkendte Erstatninger for usorholdt Varetægtsfængsel. Jeg havde der kun foreslaaet bevilget 3,000 Kr., det andet Ting har forhøjet Bevillingen til 6,000 Kr. Naar jeg kun havde forlangt 3,000 Kr., saa var det, fordi denne Post er gaaet saaledes over i Finanslovene fra det ene Aar til det andet, men Forhøjelsen finder tilstrækkelig Forklaring ved den Omstændighed, at disse Udgifter i de senere Aar have været noget i Stigning. I de forrige Finansaar viste det sig, at de 3,000 Kr. ikke vare tilstrækkelige, og efter de Udgifter, som allerede ere faldne i Aar, er der Grund til antage, at Udgiften vil blive endnu noget højere, og det er derfor ganske naturligt, at man noget har forhøjet Summen.

Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren (Reedtz-Thott): Med Hensyn til Udenrigsministeriets Budget har jeg kun en ganske enkelt Bemærkning at gøre, idet der i Aar paa dette Budget af det andet Ting atter er indsat en Bevilling under D. 4: „Heraf ekstraordinært 2,000 Kr.“, hvilket betyder det bekendte Tilskud til Fredskongressen i Bern. Jeg har ikke hørt noget som helst fremført under Forhandlingen, som giver mig Anledning til at forandre det Standpunkt, jeg i en længere Tid allerede har indtaget til det Spørgsmaal, og det er altsaa ikke noget, som kunde bevirke, at jeg skulde ønske en saadan Bevilling, om hvis ikke alene Nødvendighed men ogsaa Hensigtsmæssighed jeg ikke kan være enig med det andet Ting. Jeg skal altsaa udtale det Ønske, at disse 2,000 Kr. blive udstemte af Budgettet. — Hvad angaar Budgettet i sin Helhed finder jeg i dette Øjeblik ikke Anledning til at sige noget til, hvad mine ærede Kolleger have fremført.

Steffensen: Finanslovens Behandling i det andet Ting endte med en Udtalelse af Konseilspræsidenten, der gik ud paa, at saaledes som Forslaget der blev vedtaget og nu foreligger for os, maatte han erklære, at Regeringen ikke turde paatage sig Ansvar for at administrere med en saadan Finanslov. Det er ret paafaldende, at Finanslovens Behandling i det andet Ting

skulde ende paa en saadan Maade. Da Regeringen i Begyndelsen af Oktober forelagde Finanslovsforslaget i det andet Ting, var det vistnok den almindelige Mening, at saaledes som Forslaget var affattet, var der taget et saa stort Hensyn til Ønsker og Stemninger hos Flertallet i det andet Ting, at der vanskeligt paa Grundlag af dette Finanslovsforslag skulde kunne opstaa nogen Konflikt. Regeringen havde ved Affattelsen vist den største Hensynsfuldhed, specielt gælder det ogsaa om de to militære Ministerier; de have vist en saadan Resignation, som den højterede Riggsminister ikke uden Tøje betegnede som større, end vistnok mange fandt ønskelig. Under Behandlingen af Finanslovsforslaget har Regeringen endvidere helt igennem vist den største Smødefommen over for det andet Ting paa alle Punkter, hvor det paa nogen Maade var gør ligt. Dertil kommer, at Regeringen ogsaa uden for, hvad der berører Finanslovbehandlingen, har — det maa alle erkende — taget det største Hensyn til de Ønsker og Strømninger, der gøre sig gældende nede i det andet Ting, specielt ved den store Række af betydningsfulde Lovforslag, som ere forelagte for Rigsdagen i denne Samling. — Jeg siger: Herefter tager det sig højt mærkeligt ud, at det nu synes, at der ogsaa skulde være Fare for, at denne Regering ikke kunde opnaa en saa bedste Finanslov som den, hvorom der her har været Tale. Men derfor skal det ogsaa her først siges, at hvis der paa Grundlag af, hvad der er passeret i Folketinget, nu opstaar en Konflikt, saa er det ikke Regeringens Skyld; den har ikke vist Mangel paa Hensynsfuldhed og fremfaldt denne. Skulde Skylden lægges paa Regeringen for noget saadant, saa maatte det snarere være i Betragtning af, at den har vist alt for megen Hensynsfuldhed, saa at man i det andet Ting har troet, at nu kunde man egentlig byde noget nær, hvad det skulde være. Det har imidlertid vist sig, at der dog gives Grænser, og det er meget heldigt, at det er blevet sagt tydeligt og bestemt i det andet Ting, at saadanne Grænser gives der. — Den højterede Konseilspræsident har i det andet Ting ogsaa berørt, hvad det da er for Punkter, der volde Vanskelighed paa det nuværende Finanslovsforslag. Han har fremhævet, at paa den ene Side har man dannede indsat vigtige Tilføjelser og paa den anden Side gjort betydelige og tendentløse Afsættelser paa enkelte Poster, som ere af den Bestaafenhed, at Ministeriet maa erklære sig ude af Stand til at administrere med et saadant Budget. Jeg tror, at Flertallet i dette Ting fuldt ud vil give Konseilspræ-